Dušičky – vzpomínka na zemřelé

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Úvod:

Přichází listopad a s ním čas, kdy se naše hřbitovy rozsvítí stovkami svíček.

Dušičky - den, kdy vzpomínáme na ty, kteří už nejsou mezi námi.

A právě v dnešní uspěchané době má tento čas zvláštní význam. Na chvíli se zastavíme, ztišíme a uvědomíme si, že náš vlastní život je spojený s životy lidí, kteří tu byli před námi.

Povídání:

Když zapálíme svíčku na hrobě člověka, kterého jsme měli rádi, děláme vlastně něco velmi jednoduchého. Říkáme tím: "Nezapomněli jsme." Vybavíme si tvář. Hlas. Smích. Člověka...Nějakou větu, kterou často říkával. Nebo úplnou maličkost – třeba jak pil kávu, jak se usmíval nebo jakým způsobem otevíral dveře.

A pak jako zázrakem zjistíme, že ten člověk, který už není mezi námi, je zase velmi blízko.

Vzpomínka je skutečně zvláštní věc. Čas plyne, lidé odcházejí, ale okamžiky v nás zůstávají.

A díky nim pokračují naši blízcí v nás, v našem životě. Zůstává to, co nás naučili, co nám předali i to, co jsme spolu prožili.

Dušičky proto nemusí být jen dnem smutku. Mají být také dnem vděčnosti. Vděčnosti za to, že jsme takového člověka mohli potkat. Že jsme s ním mohli strávit společný čas.

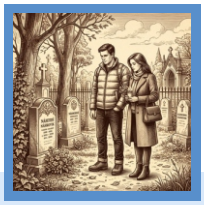
A vděčnosti za všechno dobré, co po něm v našem životě zůstalo.

A možná i za věci, které jsme si za jeho života nedokázali říct.

Když stojíme u hrobu, nemusíme mít připravená žádná velká slova. Někdy stačí jen chvíli postát. Mlčet a vzpomínat. A zapálit světlo. Rozsvítit světlo nejen na hrobě, ale i v sobě samém.

Pro křesťana má tento den ještě hlubší rozměr. Smrt není chápána jako definitivní konec člověka. Vzpomínka se proto pojí s modlitbou a nadějí, že život člověka pokračuje u Boha. Ať už ale člověk svou víru prožívá jakkoli, jedno zůstává společné.

>>>

CHARITAS DUCHOVNÍ CENTRUM VRANOV

Dušičky – vzpomínka na zemřelé

DUCHOVNÍ POVÍDÁNÍ

Člověk potřebuje vzpomínat. Potřebuje vědět, odkud přišel. Potřebuje si připomenout lidi, díky kterým je dnes tím, kým je.

A možná právě proto je dobře, že máme jeden čas v roce, kdy se trochu zastavíme a věnujeme jim svou pozornost. Protože dokud na člověka vzpomínáme, není pro nás úplně pryč.

Žije v našich vzpomínkách. V našich slovech. V našich gestech.

A ve všem tom dobrém, co jsme si od něj odnesli.

Závěrem:

Milí posluchači, pokud budete v těchto dnech procházet kolem hřbitova, zkuste se na chvíli zastavit. Zapalte svíčku někomu, na koho vzpomínáte.

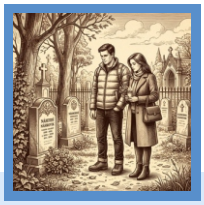
A nemusíte ani nic říkat. Stačí si na něj vzpomenout.

Na tvář, hlas, úsměv nebo obyčejnou chvíli, kterou jste spolu prožili.

A v duchu si řeknete jen dvě slova: "Děkuji. Nezapomínám."

A to je pak ta nejkrásnější upřímná modlitba.

autor: Mgr. Miroslav Lindovský

CHARITAS DUCHOVNÍ CENTRUM VRANOV